

Motýl

Jako každý den čekal Motýl až vyjde slunce. Neměl žádné jméno, ani klobouk jako mají motýli v pohádkách, byl to prostě Motýl. A jako každý jiný motýl měl celý den spoustu práce. Dokonce ho někdy napadlo, že bylo lepší zůstat housenkou. To bylo jen samé přecpávání se, a práce žádná. Ale už je dospělý motýl, a ti toho mají hodně. Tak zaprvé, hned od rána se na slunci rozzářit všemi barvami. Zadruhé, při poletování nad loukou vytvářet nevidané obrazce. Zarřetí, nevynechat na louce pokud možno žádnou květinu a všechny navštívit. Za čtvrté, vyhýbat se ptákům, kteří by si na něm rádi pochutnali. No a nakonec dělat radost lidem, hlavně té copaté holčičce ze sousedství. Ta copatá holčička se jmenuje Alenka, a je tady na prázdninách u dědy a babičky. Babička se o všechny hezky stará, a děda je sedlák. Má traktor, se kterým jezdí po okolí, a občas vozí Alenku. Ta zas má ráda babiččiny buchty, a moc ráda si chodí se psem hrát na louku, na které Motýlžije. Ten si jí hned oblíbil, poletoval kolem ní, kdykoli si přišla hrát na louku, a po čase už se nebál jí sednout na ruku, protože věděl, že mu neublíží.

Stejně jako se těšil on na ní, těšila se i ona na něj a nosila v malé skleničce trochu vody s cukrem, aby měl hodně síly na společné hry. Těšil se na něj i pes, dokázal se za ním honit do úplného vysílení.

Dny ubíhaly jako korálky na šňůrce, jeden hezčí než druhý. Někdy si hráli jen oni tři, někdy se přidali i ostatní motýli, prostě léto jak má být. Když se přiblížil konec prázdnin (ovšem Motýl vůbec nevěděl co jsou to prázdniny...) objevil se jeden den na louce s Alenkou i dědeček. Prohlédl si louku, prochodil já sem a tam, tvářil se spokojeně a po chvíli zase odešel, takže měli louku zase jen pro sebe Alenka, pes a Motýl.

Druhý den brzo ráno se objevil dědeček znova, jenže i s traktorem, a na něm měl připevněnou žací lištu. Motýl se přilétl podívat blíž, co že se bude dít. Dědeček najel ke kraji louky a spustil žací lištu. Ta nemilosrdně polykala trávu, luční kvítí, prostě vše, co jí stálo v cestě! To Motýla dost vyděsilo. Pokud poseče celou louku, on i jeho hmyzí kamarádi nebudou mít co jíst, louka se promění v poušť... A jestlipak o tom ví Alenka, ta si taky ráda hraje s květinami na louce. To je nápad, dědeček na Alenku přeci dá!

Ale ať se rozhlížel jak se rozhlížel, holčička nikde. No ono taky na ní je ještě brzy, ale když bude čekat, bude louka celá posečená... Rozletěl se tedy směrem ke statku, kde byla Alenka na prázdninách. Ještě nikdy nebyl tak daleko od louky, jenže tady šlo doslova o život! Alenku našel jak v kuchyni ukusuje sladkou buchtu a zapíjí kakaem. Vlétl oknem dovnitř, zatřepetal se aby ho viděla a zase vylétl ven. Usmála se na něj a nabídla mu pocukrovanou buchtu. Moc rád by si cukr dal, ale dnes nebyl čas. Ještě několikrát vlétl dovnitř a ven, než holčičce došlo, že jí někam láká.

Ještě s buchtou v ruce se vydala za ním, a za chvíli už byli na své oblíbené louce, které ovšem značná část chyběla. Pochopila co jí chtěl Motýl ukázat a rozeběhla se proti traktoru. Ten se se zhoupnutím zastavil a zastavila se i žací lišta. Alenka rozhazovala rukama, vysvětlovala, ukazovala na louku, na Motýla, který poletoval kolem a prosila, aby nechal louku na pokoji. Dědeček neochotně slíbil, že louku alespoň letos nechá na pokoji, a vysadil Alenku na traktor, že jí odveze aby si mohla dojíst snídani. Při nastupování za sebou prudce zavřel dveře a ptal se sám sebe, co že tomu řeknou zvířata v zimě, až jim bude chybět seno z louky. Traktor s rachocením nastartoval a rozjel se s dědečkem i Alenkou směrem ke statku.

Větší část louky byla zachráněná, a rozhostilo se na ní zase příjemné ticho. A stejně tak potichu ještě několikrát zaškubal křídly Motýl na zemi, kam ho omylem srazil dědeček dveřmi od traktoru. Ještě než mu svět úplně zmizel, měl pocit že louka okolo něj je ještě barevnější a veselejší než obvykle. Pak se barvy vznesly do vzduchu a začaly se točit v nádherných spirálách.

To mu přiletěli poděkovat a rozloučit se všichni ostatní Motýli...